

בלב אחד וכל איש בדרכו המיוחדת לו

נאמר בפרשתנו "ויחן שם ישראל נגד ההר, (שמות, י"ב) רשי אומר במקום "כאיש אחד בלב אחד" כיום אחרי אלפי שנים של גלות, עם ישראל חוזר לארצו לא כאיש אחד אלא עם ישראל הפך למייצג ולדגם של כל האוכלוסייה העולמית. אכן כנסת ישראל היא תמצית כל ההווה כולה.

לכן בבואנו לבנות קהילה שומרת מסורת בארץ ישראל, אחר גלות ארוכה מאוד, היחסים בינינו ובין עצמנו, בין הקהילות והתרבויות השונות, צריכה להיות מציאות של לב אחד. מתוך כך ליצור מציאות שכל אחד יפיץ את היהדות – כל אחד בדרכו, כי כל אחד הוא אות בתורה. יום קבלת הוא יום אירוסין בין כנסת ישראל לקב"ה, התורה היא "הכתובה" לכן אמרו חז"ל "אל תהי קורא מורשה אלא מאורסה" (מדרש רבה שמות פרשה לג). עלינו להיזהר מכל אות כי אי זהירות ותשומת לב עלולה להחריב את העולם. "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד אם את עושה דל"ת רי"ש אתה מחריב את כל העולם כולו (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר אם אתה עושה רי"ש דל"ת נמצא את מחריב את כל העולם כולו" (מדרש רבה ויקרא פרשה יט). ההבדל בין רי"ש לדלת הוא קוצו של יוד. אבל דומה שבקוץ זה תלויים תלי תלים של משמעויות של היחיד מול הכלל אחד מול האחר.

לכן אומר רבי נחמן מברסלב שאם יהודי שונא יהודי אחר אינו יכול לגשת לקרוא בתורה כי בשנאתו אותו הוא פסל אות בתורה. אנו צריכים להיזהר מאוד שהרצון והשאיפה של כל אחד לשלמות עלולה לא פעם להתבצע על ידי דריסה והשתלטות על הזולת תוך ניצול החלש וגייסו לאמצעי להשגת שלמות האדם, גישה זו היא מסוכנת והיא סוד החורבן. לאור זאת היחסים בינינו ובין הקהילות השונות צריכות לשאוף לשמור על היהדות ואף להפיצה כל אחד בדרכו המיוחדת וכולם תחת מטריה אחת "מטריית הצלם". ולזכור כנבראים שנבראו בצלם אלוקים אנו אמנם גם יחידים, אולם ללא יצירת הקשר עם הזולת, יהיה שונה ככל שיהיה, אין המשכיות לעולמנו. לבי מתמוגג משמחה כאשר אני רואה את הקהילה שלנו קהילת "קדושי ישראל" חרף השוני שכן מדובר הטרזוגנית מכל הגלויות ובכל זאת לראות את כולם ביחד בלב אחד. אכן "המחפש את השונות ימצא את השותפות צומחת והמחפש את השונות ימצא את השותפות גורעת".